

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 261.116 van 21 oktober 2024
in de zaak A. 237.582/VII-41.723**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Anna Sussarova
kantoor houdend te 1060 Brussel
Zwitserlandstraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 27 oktober 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 277.962 van 27 september 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.138 van 15 december 2022.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 april 2024.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Brecht Heirman, die *loco* advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verweerder, van Oekraïense nationaliteit, op 18 mei 2022 een aanvraag heeft ingediend voor een machtiging tot verblijf naar aanleiding van uitvoeringsbesluit 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 ‘tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan’ (hierna: uitvoeringsbesluit 2022/382).

Eveneens op 18 mei 2022 neemt de verzoekende partij een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Verweerder stelt tegen die weigeringsbeslissing op 17 juni 2022 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 27 september 2022 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de voornoemde beslissing van 18 mei 2022. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een eerste middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, een schending op van de artikelen 39/62, 39/73-2 en 57/29 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65, eerste lid, van de vreemdelingenwet, van de jurisdictionele motiveringsplicht, van het recht van verdediging en van de draagwijdte van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij voert in een eerste middelonderdeel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest uitgaat van de premisse dat verweerder zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 57/29 van de vreemdelingenwet schriftelijk had moeten indienen. Nochtans voorzien de Europese en de nationale regelgeving niet dat dergelijke aanvraag volgens welbepaalde formaliteiten of schriftelijk zou moeten worden ingediend.

De verzoekende partij voert in een tweede middelonderdeel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest uitspraak doet

over de mate waarin de verzoekende partij bepaalde determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou hebben gesteld. Nochtans kon hij onmogelijk zeker zijn van het feit dat per definitie een schriftelijke aanvraag om machtiging tot verblijf was ingediend en had hij zowel met toepassing van artikel 39/62 van de vreemdelingenwet als van artikel 39/73-2 van die wet om bijkomende inlichtingen moeten verzoeken. Noch uit het verzoekschrift tot nietigverklaring noch uit verweerders synthesesmemorie voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een schriftelijke aanvraag om machtiging tot verblijf ten gevolge van de tijdelijke bescherming was ingediend. Verweerder heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin een opmerking gemaakt over de onvolledigheid van het administratief dossier. Door geen gebruik te maken van de mogelijkheid om in de loop van de procedure rechtstreeks inlichtingen op te vragen bij de dienst Vreemdelingenzaken, dan wel ter terechtzitting mondelinge toelichting te vragen, en door in het bestreden arrest ambtshalve te stellen dat “determinerende informatie” niet ter beschikking zou zijn gesteld, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de rechten van verdediging van de verzoekende partij miskend.

De verzoekende partij voert in een derde middelonderdeel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest overweegt dat het administratief dossier onvoldoende informatie bevat om zijn wettigheidscontrole op een gedegen manier uit te oefenen. Nochtans heeft de verzoekende partij op correcte wijze toepassing gemaakt van de (hoofdzakelijk mondelinge) procedure overeenkomstig artikel 57/29 en volgende van de vreemdelingenwet. Met die overweging miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de draagwijdte van het zorgvuldigheidsbeginsel, dat inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, rekening houdend met de procedures die door de wetgever zijn voorzien. Het kan de verzoekende partij niet ten kwade worden geduid dat geen bijkomende formaliteiten worden voorzien in de procedure tot het bekomen van een tijdelijke bescherming, daar waar de Belgische wetgever duidelijk heeft vooropgesteld dat

de formaliteiten tot een absoluut minimum moeten worden beperkt. Hoe dan ook overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte dat niet kon worden gecontroleerd “welke verklaringen de verzoekende partij [thans verweerder] heeft afgelegd en of zij nog bijkomende informatie heeft aangereikt”. De verzoekende partij wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf heeft geopteerd voor een louter schriftelijke procedure, hoewel er kennelijk vragen waren of het administratief dossier al dan niet volledig was.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest:

“Vooreerst stelt de Raad vast dat de aanvraag om machtiging tot tijdelijke bescherming, in toepassing van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan, niet in het administratief dossier terug te vinden is. Het administratief dossier bevat enkel een kopie van het paspoort van de verzoekende partij, alsook een document waarbij de verzoekende partij haar instemming verleent om inlichtingen over haar in te winnen in andere lidstaten die de Richtlijn tijdelijke bescherming toepassen. Deze karige informatie laat de Raad niet toe zijn wettigheidscontrole op een gedegen manier uit te oefenen, aangezien de Raad niet kan controleren welke verklaringen de verzoekende partij heeft afgelegd en of zij nog bijkomende informatie heeft aangereikt. De verzoekende partij betwist niet dat zij een visum kort verblijf heeft voor Polen, dat op het ogenblik van de bestreden beslissing nog geldig was, doch inmiddels is verstreken, maar zij stelt dat dat dit een visum was om in Polen te studeren en dat haar studies inmiddels afgerond zijn, alsook dat zij familieleden heeft in België. Zij stelt dat de verwerende partij haar familiale omstandigheden buiten beschouwing heeft gelaten. De redengeving van de beslissing van de gemachtigde ambtenaar moet het mogelijk maken de uitspraak op haar regelmatigheid te toetsen. Zoals hierboven reeds vastgesteld kan noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier afgeleid worden of de oordeelsvorming van de gemachtigde ambtenaar gegrond is. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie wel of niet over de desbetreffende verklaringen/documenten beschikte bij het nemen van de bestreden beslissing. Daar de administratie

deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (R.v.St., nr. 71.867, 17 februari 1998).”

6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat zich geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het administratief dossier bevindt, doch, anders dan de verzoekende partij voorhoudt, stelt hij niet als voorwaarde dat dergelijke aanvraag schriftelijk wordt ingediend. Op grond van de feitelijke vaststelling dat het administratief dossier enkel een kopie van verweerders paspoort bevat en een document waarmee verweerder toelaat om inlichtingen in te winnen over hem in andere lidstaten die richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 ‘betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen’ (hierna: richtlijn 2001/55) toepassen, besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de voorhanden zijnde “karige informatie” hem niet toelaat zijn wettigheidscontrole op een gedegen manier uit te oefenen.

Het eerste onderdeel van het eerste middel berust op een foutieve lezing van het bestreden arrest en mist derhalve feitelijke grondslag.

Tweede middelonderdeel

7. Met de feitelijke vaststelling dat de aanvraag om machtiging tot verblijf zich niet in het administratief dossier bevindt, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen louter het ontbreken van dergelijk stuk vast, zonder daarmee te oordelen dat “per definitie een schriftelijke aanvraag” zou zijn ingediend. De kritiek van de verzoekende partij berust in die mate op een foutieve lezing van het bestreden arrest en mist derhalve feitelijke grondslag.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt als feitenrechter soeverein of hij zich met toepassing van artikel 39/62 van de

vreemdelingenwet bepaalde “bescheiden en inlichtingen” wil doen overleggen door de partijen. De Raad van State treedt als cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf en is derhalve niet bevoegd om de voormelde door de eerste rechter gemaakte beoordeling over te doen.

In het bestreden arrest wordt vastgesteld, hetgeen de verzoekende partij niet betwist, dat de partijen hebben ingestemd met het gebruik van de door artikel 39/73-2 van de vreemdelingenwet voorziene louter schriftelijke procedure. Of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het al dan niet nodig acht om toch de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, behoort tot zijn soevereine beoordelingsbevoegdheid.

Verweerder heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schending opgeworpen van onder meer de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Hij heeft er daarbij onder meer op gewezen dat hij “in Polen geen familie, geen werk, geen studies en geen woning heeft”, dat hij een Pools visum om te studeren heeft doch dat hij zijn studies in Polen heeft afgerond en zonder studies niet in Polen kan verblijven en dat de aanvankelijk bestreden beslissing “uitsluitend op een onzorgvuldige en niet geverifieerde analyse van het dossier” was gebaseerd waarbij geen rekening werd gehouden met verweerdere belangen. De vaststelling in het bestreden arrest dat het administratief dossier onvoldoende stukken bevat om na te gaan of de oordeelsvorming om tot de aanvankelijk bestreden beslissing te komen gegrond was en dat niet kan worden nagegaan of de verzoekende partij wel of niet over de desbetreffende verklaringen en/of documenten beschikte bij het nemen van haar beslissing, vormt een antwoord op verweerdere voornoemde kritiek. Het recht van verdediging vereist niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de partijen zijn voorgenomen beoordeling dienaangaande eerst zou moeten voorleggen of zelf nadere inlichtingen erover zou moeten vragen. De verzoekende partij toont in die mate dan ook geen schending aan van het recht van verdediging.

Derde middelonderdeel

8. Met de vaststelling in het bestreden arrest dat het administratief dossier onvoldoende informatie bevat om zijn wettigheidscontrole op een gedegen manier uit te oefenen, legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de verwerende partij geen “bijkomende formaliteiten” op die in strijd zouden zijn met de wil van de Belgische wetgever. De vaststelling dat het administratief dossier onvoldoende informatie bevat, vormt op zich dan ook geen schending van artikel 57/29 van de vreemdelingenwet. In dat opzicht blijkt derhalve evenmin dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voorgaande beoordeling de draagwijdte van het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, zoals de verzoekende partij voorhoudt.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geopteerd voor de schriftelijke procedure, doet geen afbreuk aan het voorgaande. De keuze voor de schriftelijke procedure houdt immers niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet tot het besluit zou mogen komen dat hij over onvoldoende informatie beschikte om de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing te kunnen beoordelen.

Conclusie

9. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. De verzoekende partij werpt in een tweede middel een schending op van artikel 57/30 van de vreemdelingenwet, van artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65, eerste lid, van de vreemdelingenwet, van de jurisdictionele motiveringsplicht en van “het beginsel van de bewijskracht van stukken overeenkomstig de artikelen 8.17, 8.18 en 8.25 Burgerlijk Wetboek, minstens het principe van de miskenning van de bewijskracht dat geldt voor alle geschreven stukken”.

De verzoekende partij voert in een eerste middelonderdeel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest oordeelt dat de verwerende partij beschikt over een tijdelijk verblijf in Polen op grond van een visum kort verblijf. Nochtans blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat verweerder in Polen werd toegelaten tot verblijf naar aanleiding van de afgifte van een visum lang verblijf. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskent aldus de bewijskracht van het door verweerder bij zijn aanvraag gevoegde visum type D (lang verblijf). Gelet op het belang dat de eerste rechter kennelijk hecht aan de mate waarin het Poolse verblijfsrecht van verweerder al dan niet vergelijkbaar is met tijdelijke bescherming als bedoeld in uitvoeringsbesluit 2022/382, acht de verzoekende partij het van cruciaal belang dat de rechter bij het nemen van een beslissing steunt op de correcte feitelijke omstandigheden. Bovendien oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel dat een visum kort verblijf niet te vergelijken valt met een tijdelijke bescherming. Uit het bestreden arrest blijkt echter niet om welke redenen de verzoekende partij niet vermocht te besluiten tot de weigering van machtiging tot verblijf omwille van het geldige visum lang verblijf (type D) van verweerder. De overwegingen van het bestreden arrest laten de verzoekende partij aldus niet toe te begrijpen om welke redenen de aanvankelijk bestreden beslissing werd vernietigd.

De verzoekende partij voert in een tweede middelonderdeel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest ten onrechte oordeelt dat zij een verkeerde toepassing van artikel 57/30 van de vreemdelingenwet heeft gemaakt. Zij heeft immers op deugdelijke gronden vastgesteld dat verweerder gemachtigd was tot verblijf in Polen tot 31 augustus 2022. De verzoekende partij benadrukt dat de zij op basis van artikel 57/30 van de vreemdelingenwet een aanvraag om machtiging tot verblijf ten gevolge van de tijdelijke bescherming kan weigeren indien de betrokkene gemachtigd is tot verblijf in een andere lidstaat die verplicht is om uitvoeringsbesluit 2022/382 toe te passen. Uit niets blijkt dat een weigeringsbeslissing enkel kan worden genomen indien die verblijfsmachtiging in de andere lidstaat “te vergelijken is” met de in uitvoeringsbesluit 2022/382 bedoelde tijdelijke bescherming.

De verzoekende partij acht haar standpunt in lijn met artikel 2, c), van richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 ‘betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen’ (hierna: richtlijn 2001/55) en met de “mededeling van de Europese Commissie over operationele richtsnoeren voor de uitvoering van Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (2022/C 126 I/01)” (hierna: mededeling van de Europese Commissie 2022/C 126 I/01): er is geen sprake van een “ontheemde” indien de betrokkene reeds vóór 24 februari 2022 was gemachtigd tot verblijf in een andere lidstaat en hij of zij aldus niet aangewezen is op tijdelijke bescherming om verder onder veilige en duurzame omstandigheden in deze andere lidstaat te verblijven.

11. In de toelichtende memorie herhaalt de verzoekende partij het middel. Verder verwijst zij naar een ander arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en merkt zij op dat in het bestreden arrest ten onrechte een argument wordt geput uit het feit dat in de mededeling van de Europese Commissie 2022/C 126 I/01 van 21 maart 2022 uitdrukkelijk is bepaald dat Oekraïense onderdanen zich vrij binnen het Schengengebied kunnen verplaatsen. De door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (ten overvloede) geciteerde passage heeft immers betrekking op personen die recht hebben op tijdelijke bescherming. Die passage kan dus niet worden toegepast op een Oekraïense onderdaan die in beginsel geen recht heeft op tijdelijke bescherming, zoals in dit geval verweerder. De verzoekende partij besluit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 57/30, § 2, van de vreemdelingenwet miskent door de verblijfsmachtiging in de andere lidstaat af te wegen ten opzichte van de tijdelijke bescherming als bedoeld in uitvoeringsbesluit 2022/382.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

12. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt vastgesteld, hetgeen buiten betwisting staat, dat verzoeker beschikte over een geldig Oekraïens paspoort met “een geldig Pools visum afgeleverd op 09.09.2021 en geldig van 15.09.2021 tot 31.08.2022”. Dit wordt geciteerd in het bestreden arrest en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermeldt in dat arrest ook zelf dat het gaat om “een geldig visum voor Polen dat geldig was tot 31 augustus 2022”.

Het betreft dus een visum met een geldigheidsduur van minder dan één jaar en dat op de datum van de aanvankelijk bestreden beslissing, 18 mei 2022, nog drie en een halve maand geldig was. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de voormelde gegevens in het bestreden arrest bevestigt en overweegt dat verweerder op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing “een tijdelijk verblijf in Polen” genoot, geeft dus geen

betekenis aan verweerders visum die in strijd is met de inhoud ervan. Hieraan wordt in die omstandigheden geen afbreuk gedaan doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest spreekt van “een visum kort verblijf”. De voorgehouden onwettigheid kan bovendien de strekking van het bestreden arrest niet hebben beïnvloed en dus niet tot de cassatie ervan leiden, net omdat geen betwisting bestaat over de exacte geldigheidsduur van het visum.

13. De in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet. De rechterlijke motiveringsplicht houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gronden voor zijn motieven moet weergeven.

Na te hebben vastgesteld dat verweerders Pools visum op 31 augustus 2022 verstreek, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de overweging dat verweerders “tijdelijk verblijf in Polen” geenszins te vergelijken is met een “tijdelijke bescherming” zoals bedoeld in uitvoeringsbesluit 2022/382, voldoende duidelijk aan waarom hij van oordeel is dat verweerders verblijfsrecht de weigering van de machtiging tot verblijf als tijdelijk beschermde niet kan gronden. Verzoeker toont wat dat betreft geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht.

14. Het eerste onderdeel van het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Tweede middelonderdeel

15. Met de aanvankelijk bestreden beslissing wordt de machtiging tot verblijf als tijdelijk beschermde in de zin van uitvoeringsbesluit 2022/382 geweigerd aan verweerder op grond van artikel 57/30, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet. Naar luid van deze bepaling kan de verwerende partij de machtiging tot verblijf weigeren aan de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 57/29 “indien hij gemachtigd is tot verblijf in een andere lid-Staat van de Europese Unie die verplicht is om het besluit van de Raad van Europese Unie, bedoeld in artikel 57/29, § 1, toe te passen, onverminderd de bepalingen van artikel 57/35”.

Ter betwisting staat niet dat verweerder onder de toepassing van artikel 57/29 van de vreemdelingenwet valt, enkel welke de gevolgen zijn van verweerders (resterend) verblijfsrecht in Polen.

16. Artikel 2.2 van uitvoeringsbesluit 2022/382 bepaalt dat de lidstaten “dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toe[passen]”. Een alternatieve bescherming moet dus “passend” zijn indien geen toepassing wordt gemaakt van de eigenlijke tijdelijke bescherming.

Zoals artikel 57/30 van de vreemdelingenwet voorziet, kan een machtiging tot verblijf worden geweigerd indien de betrokken vreemdeling reeds over een verblijfsrecht in een andere lidstaat beschikt. Zoals blijkt uit het woord “kan”, volgt hieruit echter niet dat de verwerende partij de machtiging tot verblijf moet weigeren omwille van elke mogelijke vorm van visum of verblijfsvergunning in een andere lidstaat. Dit is slechts mogelijk voor zover de betrokkene ingevolge dat visum of die verblijfsvergunning geen nood zou hebben aan tijdelijke bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht er in zijn beoordeling derhalve rekening mee te houden dat verweerders verblijfsrecht in Polen, dat slechts tot 31 augustus 2022 gold en enkel voor studiedoeleinden zou gelden, geen afbreuk kan doen aan het recht op tijdelijke bescherming. Dat hij er

daarbij op wijst dat verweerders “tijdelijk verblijf” niet vergelijkbaar is met “tijdelijke bescherming”, vormt geen schending van artikel 57/30 van de vreemdelingenwet.

17. De verzoekende partij richt haar kritiek eveneens tegen de verwijzing in het bestreden arrest naar de mededeling van de Europese Commissie 2022/C 126 I/01. In het licht van het *supra* in punt 16 beoordeelde en niet onwettig bevonden motief om de aanvankelijk bestreden beslissing te vernietigen, vormt die verwijzing een overtoollig motief. De mogelijke onwettigheid ervan kan de strekking van het bestreden arrest niet hebben beïnvloed en dus niet tot cassatie leiden. De verzoekende partij geeft in haar uiteenzetting overigens zelf aan dat de door haar bekritiseerde verwijzing “ten overvloede” is gebeurd.

18. Het tweede onderdeel van het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Conclusie

19. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 24 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op eenentwintig oktober tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams